(17.27) 29.08.84

SER D'ESQUERRA, AVUI.

JOrdi Solé Tura

Com ho han demostrat les darreres eleccions al Parlament europeu, l'esquerra com a definiciómpolítica i social és avui un concepte que presenta moltes formes i moltes contradiccions. A Itàlia elsPartit Comunista s'ha convertit en el primer partit polític , però a França ha experimentat una enorme davallada. Els socialistes han perdut també molts vots a França, però s'han mantingut a Alemanya Federal i han pujat a Gran Bretanya. Els verds han crescut espectacularment a Alemanya, però continuen essent extraparlamentaris a la majoria dels països.

Les línies divisòries a l'interior de l'esquerra també se superposen i es confonen en molts casos. En algunes questions essencials del desarmament, per exemple, els comunistes italians coincideixen molt més amb els socialdemòcrates alemanys que amb els comunistes francesos. En la política econòmica contra la crisi, els comunistes italians tendeixen a assumir moltes iniciatives dels socialistes suecs, mentre alguns sectors del socialisme francès proposen com a model moltes de les iniciatives socials dels comunistes italians. I així podriem continuar.

Ens trobem, en realitat, davant d'un trencament de moltes de les línies tradicionals de separació a l'interior de l'esquerra, tant a nivell internacional com a nivell nacional. Es un trencament en certa manera lògic. La crisi dels anys setanta ha fet sorgir noves i profundes contradiccions en el si de les nostres societats. L'horitzó del Welfare State -- que era, en el fons, l'horitzó de totes les esquerres per molt amplis que fossin els matisos -- és avui molt problemàtic. La intervenció de l'Estat en el sistema econòmic no pot ser contemplada ja amb els esquemes de fa uns anys. Es possible que aquesta intervenció hagi de ser més important, en el futur immediat, però en tot cas no pot ser igual. El problema del mercat no pot ser contemplat amb la mateixa perspectiva d'abans. Potser cal, fins i tot, més mercat, però també més autoorganització social, més autogestió. Les anteriors nocions de classe social també han variat. Només cal pensar en la profunda diferenciació que introdueix en el si dels treballadors assalariats el fet de la protecció assegurada contra l'atur -- com és el cas dels funcionaris o dels treballadors de certs sectors privilegiats -- o la manca de protecció, com és el cas de la immensa majoria dels treballadors de la indústria i dels serveis.

Refer l'esquerra real vol dir, en primer lloc, partir d'aquestes noves realitats per situar clarament el concepte mateix d'esquerra. Altrament correm el perill de definir l'esquerra només ~~per exclusió, més o menys com tot allò que la política dels socialistes no és capaç d'integrar.~~

per exclusió i negació; l'esquerra seria, en aquestes circumstàncies, tot allò que la política del govern socialista no és capaç d'integrar.

Refer l'esquerra real vol dir també saber amb claredat quins són els objectius que volem aconseguir, no sols a llarg termini, sinó també a curt termini, perquè una cosa comporta l'altra. Ho podem entendre, per exemple, com una manera de definir un espai no sols al marge dels socialistes sinó també i principalment contra aquests. Motius d'exasperació i de desconcert davant la política del govern socialista no manquen a casa nostra i la temptació és fàcil. O bé ho podem entendre com una manera de contribuir a enfortir tota l'esquerra, des de posicions diverses i fins i tot contradictòries.

Quan es parla d'això, sempre hi ha algú que diu que la nostra única procupació ha de ser definir i enfortir l'espai comunista i que els socialistes ja tenen prou corda i prou recursos per defensar el seu propi espai. Això és evident si només mirem l'actual situació electoral, però també és una fugida endavant i una manera d'amagar el problema principal.

A Catalunya, per exemple, cal que el P.S.U.C. s'enforteixi i recuperi una gran influència política i social. Però no hi haurà enfortiment ni recuperació d'influència si aquest procés no s'enfoca des d'ara amb un objectiu concret; recuperar l'hegemonia de l'esquerra a casa nostra. Això vol dir, per exemple, contribuir a crear des d'ara les condicions perquè l'esquerra unida sigui capaç de guanyar les pròximes eleccions al Parlament de Catalunya i derrotar Convergència i Unió amb una candidatura unitària. Si no s'avança cap a aquest objectiu, quin sentit té parlar de recuperació ? Només un creixement orgànic ? Només l'ampliació del propi espai electoral fins un determinat límit ? Només una política de resistència ?

La crisi actual no es pot resoldre ni des de Catalunya ni des de tot Espanya. Calen solucions i perspectives de més llarg abast. Des d'aquí podem lluitar i fer avançar les condicions d'aquesta solució, si alhora tenim clars els objectius generals i si som capaços de contribuir a unir les forces que poden realitzar aquests objectius. Les velles línies divisòries són això, velles. Són restes dures i difícils del passat, no anuncis del futur. Els grans mots ens poden donar, potser, una momentània sensació de seguretat, però ens tanquen en nosaltres mateixos. Refer l'esquerra és projectar els grans ideals de llibertat, de justicia, i d'igualtat social i de solidaritat cap endavant, en unes condicions que ja no seran mai més les del passat.

"Treball"
29. Agost 1984